

er valgt paa, gaar den, eller den kan eventuelt genvælges. I Svejts kender man ikke til Parlamentarisme i den moderne engelsk-franske Forstand. Man kender ikke til Ministerkriser, ikke til alt det, som mange Steder er blevet en Karikatur, et Vrængebillede af det parlamentariske Liv, Intrigerne, Kulissesammensværgelserne, det personlige Stormløb mod Ministrene — naar de har siddet for længe, saa bliver det dog ogsaa utaaleligt, at de skal blive ved at sidde og regere, vi maa have en Forandring, nogle nye Mænd maa til —, og der løber en Del omkring i Kulisserne, som er saa ivrige for at komme til, at de ikke kan vente, til deres normale Tid er der. Alt dette hænger sammen med Parlamentarisme i moderne, engelsk-fransk Forstand.

Det er ikke vort, det er ikke Socialdemokratiets Forfatningsideal. Vort Ideal er det svejtsiske System, hvor Befolkningen vælger en Rigsdag, og denne vælger en Regering, og vælger den paa Aaremaal, og derfor ganske anderledes kan vælge Regeringsmedlemmer efter saglige Kvalifikationer, saaledes at hvert Medlem af Regeringen netop vælges for at varetage den Administrationsgren, som han ifølge sin Uddannelse og sine Evner og Kundskaber er særlig skikket til. Det er et saadant System, som alle Dage har været Socialdemokratiets Forfatningsideal, vi vil tillade os at arbejde videre for, det er det, som vi ogsaa vil tillade os at formulere i dets Grundtræk til anden Behandling. Saa faar vi høre Folketingets Mening derom, og bliver den afvisende, hører vi Folkets Mening, og hører den, om det skal være, to Gange, hører Folkets Mening, indtil dette Program sejrrikt gennemføres.

Johan Knudsen: Som Ordfører for det konservative Folkeparti har jeg gentagende haft Lejlighed til at præcisere vor Stilling til den Grundlovsændring, som Sønderjyllands Genforening med Danmark fordrer, og jeg kan i et og alt henholde mig til mine Udtalelser herom. Vi ønsker ikke nogen Grundlovsændring, der gaar videre, end selve Formaålet nødvendiggør. Vi kan paa ingen Maade indrømme, at de Principper, paa hvilke vor ikke femaarige Forfatning hviler, er kassable og bør omstyrtes. Lige saa vel som Folketinget er Landstinget udgaaet af den lige og almindelige Valgret, men hvis der overhovedet skal være nogen Mening i at opretholde et Tokammersystem, maa der dog være nogen Forskel paa Landstinget og Folketinget. Denne Forskel er i vor gældende

×

Forfatning markeret bl. a. derved, at Landstinget i Tilfælde af en Konflikt med Folketinget ikke kan opløses, medmindre Folketingets Krav virkelig er rodfæstede i Befolkningen, ikke blot er fremgaaet af en pludselig opdukkende og maaske ogsaa pludselig forsvindende Stemning. Forskellen er ogsaa markeret ved den højere Valgretsalder til Landstinget end til Folketinget. Men den forholdsvis høje Valgretsalder til Landstinget er ikke nogen udemokratisk Foranstaltning; thi for at blive Vælger og valgbar til Landstinget kræves ikke Formue eller Grundbesiddelse eller selvstændig Stilling, men kun det ene: en moden Alder. Da Ministeriet Zahle i Fjor fremlagde sit Grundlovsforslag, erklærede jeg paa Folkepartiets Vegne, at vi under ingen Omstændigheder kunde gaa med til den voldsomme Nedsættelse af Valgretsaldren baade til Folketinget og Landstinget, Forslaget ønskede. Vi erklærede os villige til at stryge de nuværende Overgangsbestemmelser med Hensyn til Valgretten til Folketinget, saaledes at den indtraadte ved det fyldte 25de Aar, men længere kunde vi ikke strække os. Og ligeledes maatte vi holde paa, at de 18 tingvalgte Medlemmer af Landstinget vedblivende skulde vælges af det afgaaende og ikke af det nye Landsting, idet der derved blev skabt en Kontinuitet, en Forbindelse mellem det gamle og det nye, som vi tillagde stor Betydning. Det foreliggende Forslag har taget Hensyn til disse vore Ønsker. I det hele taget er det os en Glæde, at Lovforslaget bygger paa Fællesudvalgets Flertals Indstilling, og at Statsministeren (N. Neergaard) har sagt, at Regeringen ikke vil modtage andre Ændringer til den gældende Grundlov end dem, hvorom Rigsdagens store Partier kan blive enige. De Partier, der i Vinter dannede Fællesudvalgets Flertal, har nu Flertal baade i Folketing og i Landsting, og de vil altsaa kunne gennemføre Grundlovsændringen. Selvfølgelig vilde det ogsaa være os det kæreste, om de nuværende Oppositionspartier vilde deltage i Gennemførelsen af Grundlovsændringen, men jeg indrømmer, at jeg ikke har stort Haab i saa Henseende; for mig er det ogsaa det afgørende, at Grundlovsændringen gennemføres snart.

Til den Programudtalelse, som den højtærede Statsminister fremsatte den 7. Maj her i Folketinget, har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre. Det konservative Folkeparti kan i det hele og store slutte